

Giả thành thật

- Tôi uống rượu khi nào? Cô mới là người uống rượu ấy, nói lung tung không đâu... _ Anh cũng giật mình. Cô phát hiện ra anh hôn trộm cô mất rồi.

Linh Chi ngồi im lặng trên xe sau một ngày làm việc đầy mệt mỏi. Cô nhắm hờ đôi mắt lại, lưng tựa vào ghế để cho mình có một tư thế thoải mái nhất. Lát sau cô bỗng quay sang nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình rồi cất tiếng nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại chất chứa nhiều phiền muộn.

- Hôm nay anh không đi cùng cô ta sao?

Anh thở hắt ra rồi đáp lại lời cô.

- Cô ấy mệt nên nằm nghỉ ở nhà rồi! Với cả đến đây sao mà đi cùng Đường Yên được.

- Vậy tại sao anh không ở lại mà chăm sóc cô ta, tại sao còn đến đây với tôi? _ Linh Chi nhếch mép rồi cười. - Anh định diễn vở kịch này đến bao giờ nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi!

Anh nhìn cô, ánh mắt vô cùng sắc lạnh.

- Cô đã đồng ý thì hãy làm theo những điều tôi bảo, đừng có nhiều lời!

- Gần hết một năm rồi, anh mau chóng chuẩn bị rồi kết thúc nhanh gọn đi! _ Linh Chi nói rồi bước xuống xe. Anh cũng xuống theo. Cả hai cùng điều chỉnh biểu cảm trên gương mặt của mình.

- Dẫn cho tốt vào! _ Anh nghiêng răng cắn từng chữ một.

- Tôi diễn rất tốt, khỏi phải nói! _ Linh Chi đáp mà không thèm nhìn anh. Cánh tay cô tự động khoác vào tay anh như đã quen rất lâu rồi. Hai người bước vào trong căn nhà gần đây với gương mặt vô cùng niềm nở.

Họ bước vào, những tiếng cười vang lên, những câu chào hỏi nhiều không đếm xuể. Chẳng là hôm nay gia đình Việt Đức có tổ chức một bữa tiệc nhỏ để họp mặt thành viên trong gia đình. Việt Đức và Linh Chi tất nhiên không phải ngoại lệ.

Họ cưới nhau cách đây gần một năm. Khi đó Đức đang cần một người phù hợp để làm vợ mình, anh đã nhanh nhẩu chọn Chi, tất nhiên là trong lúc đang cần tiền thì Chi đã gạt đầu cái rụp. Có lẽ hẳn mọi người sẽ thắc mắc rằng tại sao họ vốn không yêu mà cưới, đúng chứ? Haha, tất cả cũng chỉ vì cái công ty của bố Việt Đức để lại. Nhưng để lấy được cái công ty đó thì đâu phải là dễ dàng. Họ bắt anh phải lấy vợ, còn anh thì nhất quyết nói không bởi anh ghét bị ràng buộc, anh thích được tự do bay nhảy thỏa thích, hôm nay đi cô này, ngày mai đi cô kia. Nhưng dù thế nào thì cuối cùng anh vẫn phải lấy vợ, và bây giờ cái công ty ấy đang nằm gọn trong tay anh. À khoan, còn một điều cũng quan trọng không kém đó chính là nếu cuộc hôn nhân giả này mà bị phát hiện thì chắc chắn rằng Việt Đức sẽ bị tước đoạt mọi thứ, có khi anh còn bị đuổi ra khỏi nhà luôn ấy chứ. Chính vì vậy cho nên Đức và Chi đã đòi ra ở riêng, họ còn diễn xuất vô cùng chân thật và nhập tâm hết như diễn viên vậy.

Linh Chi bước đi bên Việt Đức, trông hai người họ vô cùng đẹp đôi, kiểu như vốn sinh ra là đã dành cho nhau. Nhưng đâu ai biết được, ẩn sau vỏ bọc đẹp đẽ của cuộc hôn nhân hạnh phúc màu hồng kia lại là một sự thật hai mảnh đen trắng. Mỗi người có một cuộc sống riêng, có một thế giới riêng của mình, chẳng ai

quan tâm đến ai đang làm gì, nghĩ gì, cần gì. Họ cứ sống trong một ngôi nhà mà chẳng mấy khi nói với nhau câu nào, suốt ngày bận tối tăm mặt mũi, kẻ ra người vào như người dưng.

- Con dâu! _ Tiếng mẹ của Đức vang lên. Bà đi tới bên đôi nam nữ trẻ tuổi này, ly rượu trên tay đã cạn nửa.

- Con chào mẹ! _ Hai người đồng thanh đáp rồi quay sang nhìn nhau cười âu yếm.

- Hai đứa mới đi làm về chắc mệt lắm nhỉ? Vậy mà mẹ lại bắt hai đứa sang đây... Mẹ xin lỗi! _ Bà Hương có vẻ hơi ngà ngà. - Chỉ chắc chưa ăn đúng không, để mẹ kêu thằng Đức nó đi lấy đồ ăn cho con nhé?

Cô cười mỉm.

- Thôi, không cần đâu ạ!

Anh quay sang nhìn cô rồi nói, trên môi vẫn nở nụ cười.

- Kìa em, mẹ đã bảo vậy thì để anh đi lấy cho, đứng đây ngoan, đợi anh nhé! _ Rồi anh ra bàn tiệc lấy một đĩa đồ ăn. Nhìn anh như vậy bà Hương mỉm cười hạnh phúc.

- Con trai mẹ tuyệt thật!

Linh Chi nghe thấy câu nói này cái nhếch môi chợt hiện lên. "Tuyệt sao?", nực cười thật. Không hiểu nếu như Hương phu nhân đây mà biết chuyện thì sẽ như thế nào nhỉ? Rồi cô chỉ biết đứng nhìn anh từ xa. Trong lòng bỗng dấy lên một thứ cảm giác vô cùng khó chịu. Đau quặn, nhói, bứt rứt, buồn phiền, mệt mỏi.

Anh quay lại, trên tay là đĩa đồ ăn thơm ngon mà toàn đúng món cô thích. Anh mỉm cười cầm chiếc bánh ngọt trên tay rồi lên tiếng.

- Chi à, em há miệng ra anh đút cho em ăn nhé!

Cô biết lời anh nói thì có từ chối cũng không được với cả bụng cô cũng đang trống rỗng nên đành há miệng ra và cắn một miếng ngon lành. Nhìn họ hạnh phúc như thế bà Hương liền lên đi chỗ khác cho hai người có không gian riêng. Bữa tiệc này nhạt nhẽo thật, cô chẳng thấy có gì thú vị cả. Ngoài những ánh mắt dò xét của mấy bà chị dâu và anh rể thì cũng chẳng còn gì mấy nữa. Đột nhiên cô hơi chóng mặt liền quay sang bảo anh.

- Tôi hơi mệt nên về trước nhé, lát anh bảo với mẹ... à, Hương phu nhân giúp! _ Nói rồi cô toan bước đi thì bị anh kéo lại và ôm vào lòng. Cái ôm ấm áp mà cô hằng mong ước trong suốt quãng thời gian qua. Tim cô đập thình thịch liên hồi. Chỉ tự nhủ "Không được, đừng bao giờ mơ tưởng nữa!" Nhưng mà nói thế nào thì nói, việc mơ tưởng vẫn cứ diễn ra. Lần đầu cô thấy anh tất cả là vì tiền, sau thời gian sống chung cô bắt đầu thấy anh quá quen thuộc với mình mặc dù ở trong một nhà thì thoảng mới nói với nhau vài câu. Thấy anh có người con gái khác cô hơi đau đớn nhưng vẫn tự nhủ rằng đây là cơn đau tim do làm việc nhiều quá. Những lúc như thế này cô mới có thời gian để tư tưởng đến anh, để được cảm nhận hơi ấm, nhịp đập của anh. Nhưng mà anh đâu có yêu cô?

- Để anh đưa em về, em đi một mình vào lúc trời tối như này không ổn đâu! _ Giọng anh ôn hòa, bàn tay vẫn giữ chặt lấy người của cô. Cô có thể thấy hơi ấm của anh phả vào tai cô.

Đức đưa Chi ra xe sau khi chào hỏi mọi người. Khi đã yên vị trên ghế lái anh còn nhoài người ra thắt dây an toàn cho cô, còn Chi thì cứ ngây ngô như một đứa ngốc. Một lát sau, xe lăn bánh trên đường anh mới cất tiếng nói tiếp.

- Chị cả theo dõi, lần sau ở chỗ nào có người nhà của tôi thì cô diễn cho tốt vào, diễn tới lúc về mới ngừng, rõ chưa?

Chi ngây người, cảm giác hụt hẫng trào dâng. Đây, cô đã tự nhắc bản thân mình rằng đừng có mơ tưởng rồi mà sao vẫn cứ nghĩ hoài. Cô cười.

- Rồi, tôi sẽ làm theo lời anh!

Dừng xe tại một ngôi biệt thự anh tiếp.

- Về trước đi tôi đến nhà Yến! _ Xong anh đợi cô xuống xe rồi phóng đi luôn. Hình ảnh người con gái trong bộ váy trắng tựa thiên thần gây cánh đang đứng nhìn chiếc xe khuất xa dần thật náo nức. Chi mệt mỏi mở cửa rồi đi vào trong nhà. Cô bật đèn lên rồi nằm phịch xuống ghế sofa. Cô chạm lên môi mình rồi nhớ tới nụ hôn lần trước. Là anh đã hôn cô, nhưng những lời anh nói ra lại không thuộc về cô mà thuộc về người con gái mang tên Yến. Chắc do anh say nên anh nghĩ cô là cô ấy. Lúc nào cũng là cô mơ tưởng, lúc nào cũng là từ cô hết. Hy vọng nhiều quá rồi thất vọng, Chi tự nhủ rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc anh về thấy cô đang nằm trên ghế sofa, người cô cô lại như một con mèo con đáng yêu. Anh bất giác nở một nụ cười rồi anh bế cô lên phòng, đặt cô nằm trên giường rồi đắp chăn cho cô.

- Dù gì tôi với cô cũng là vợ chồng nên ít ra tôi cũng nên làm tốt nhiệm vụ của một người chồng chứ nhỉ? Ngủ ngoan đi! _ Anh đóng cửa phòng lại, con mèo kia vẫn nằm im trong lớp chăn bông ấm áp.

Đức đứng ở ban công, anh đưa điều thuốc lá lên hít một hơi rồi nhả khói ra nghi ngút. Anh lại suy nghĩ. Anh không biết mình nên kết thúc cuộc hôn nhân này như thế nào để cho cả anh và cô đều có thể ổn thỏa với cuộc sống của mỗi người, anh cũng không biết làm thế nào để gia đình anh có thể chấp nhận được việc này. Gần hết một năm rồi, giả như anh kéo dài cái hợp đồng ấy thêm chút nữa thì có lẽ mọi chuyện sẽ có một kế hoạch cụ thể và rõ ràng hơn.

Hôm nay trời hơi âm u, gió cũng thổi mạnh. Chi nhanh chân ra khỏi nhà rồi leo lên xe riêng để đến công ty đi làm. Biết trước hôm nay thời tiết xấu như này thì cô đi làm vào buổi sáng còn hơn. Chuẩn bị đi thì Đức đứng gọi cô.

- Đợi đã, hôm nay tôi cũng đến công ty, đi chung đi!

- Anh cũng có xe còn gì? _ Cô nhìn anh.

- Chẳng phải chúng ta là vợ chồng hay sao? Cô muốn người ở trong công ty báo với mẹ tôi à? _ Anh nói, cả cơ thể linh hoạt đã nhanh chóng yên vị ở ghế lái từ lúc nào, còn Chi đã bắn sang ghế bên cạnh.

Chiếc xe bon bon trên đường, trong xe im lặng không một tiếng động. Chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ ngồi im và làm những công việc riêng của mình. Dừng xe trước công ty, anh nhanh chóng ra mở cửa cho cô, rồi đưa cô vào tận nơi trước sự ghen tị của bao nữ nhân viên mà ngày nào cũng có thể thấy được. Đến phòng tổng giám đốc anh mới cho cô dừng lại.

- Tại sao lại đưa tôi lên đây? Chẳng phải mọi khi tôi vẫn làm ở... um... _ Chi bị bịt miệng lại.

- Hôm nay mẹ tôi đến thăm, im đi! _ Anh nói khẽ.

Đẩy cửa rồi bước vào trong, anh với cô nắm tay nhau đầy thân mật. Chi cất tiếng "mẹ" ngọt sớt, nghe mà cảm giác vô cùng thích thú. Yến đang ngồi đây tiếp chuyện với bà Hương cũng phải đứng dậy nhìn họ. Ánh mắt cô nàng vô cùng tức tối khi thấy anh đang tay trong tay với Linh Chi. Nhưng rồi cô nàng cũng nguôi giận bởi cái ý nghĩ Chi chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh đang cố gắng trấn an tinh thần của cô. Yến đi rót nước mời họ, ánh mắt sắc lẹm không quên quét qua trên người Chi. Còn Chi thì hơi giật mình rồi cũng mỉm cười đáp lại cái liếc xéo ấy.

Xong xuôi, bà Hương đi về, chỉ còn lại ba người trong căn phòng. Yến chạy đến ngồi cạnh anh, ôm cổ anh rồi hôn anh trong khi Chi vẫn đang ngồi ở đây. À, cô có là cái gì đâu mà họ phải kín đáo che đậy nhỉ? Linh Chi khó chịu liền đứng dậy rồi nói.

- Hôm nay công việc ở công ty không nhiều nên tôi về trước, hai người ở lại vui vẻ!

- Cô đi xe về thì lát tôi đi gì về? _ Anh quay qua nhìn cô, tay vẫn ôm lấy người con gái tên Yến. Cô à thì thích chỉ vui mặt vào sâu trong vòm ngực rắn chắc của anh.

Chi cười nhạt.

- Tôi không đi xe nên lát anh cứ thông thả mà đi về!

Cô đi ra ngoài. Cũng sáu năm giờ chiều rồi, trời càng tối hơn. Nhưng mà ngay lúc này cô vẫn chưa muốn về nhà, vẫn muốn thong dong ở ngoài đường. Chi nhếch mép cười rồi đi dạo trên một khu phố. Trời âm u như sắp mưa nên ngoài đường cũng thấy vắng bóng người. Cô cứ đi mãi, đi mãi mà không chịu quay trở về nhà. Mưa bắt đầu rơi, những hạt mưa bé li ti mát lạnh chạm vào gương mặt của cô. Linh Chi vẫn cứ bước tiếp mặc dù biết trời đang mưa và lát nữa có thể mưa sẽ to hơn. Thật đúng mà, mưa bắt đầu rơi lộp bộp, lộp bộp, những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống nền đường, xuống mái hiên của các cửa hàng. Ban đầu mưa xiên chéo, sau đó mưa cứ rơi thẳng tưng như chứng tỏ rằng những hạt mưa ấy rất nặng đến mức mà gió cũng không thể thổi bay được.

Chi cười. Cả cơ thể cô ướt sũng nước. Hay thật, mưa đang có cùng tâm trạng với cô à? Nhưng mà cô đâu có khóc như mưa, cô đang cười mà. Hay, chính vì cô không khóc được nên mưa mới khóc hộ cô? Mưa cứ tuôn xối xả, nước tạt vào người Chi mang theo những đợt gió lạnh thấu xương. Nhưng cô vẫn không có dấu hiệu định đi về nhà, cô cứ bước đi trong vô thức. Cơ thể cô bỗng nặng trĩu, cô muốn nằm, muốn nghỉ ngơi, và cô đang đau, đau lắm khi biết rằng mình lỡ yêu anh nhưng sẽ chẳng bao giờ được hồi đáp. Bởi anh và cô đến với nhau tất yếu cũng chỉ vì vật chất.

Việt Đức đang ở nhà Yến. Anh nằm trên giường với cô ta, bàn tay xoa xoa đầu cô ta để tạo cảm giác như anh rất yêu thương cô gái ấy. Đức nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đang rơi, rất nhanh và nặng nề. Bất giác anh nghĩ tới Chi. Không biết giờ này cô về nhà chưa, không biết cô có sợ không nếu như tí nữa trời mưa to mà có sấm sét thì sao? Thấy anh đang suy nghĩ mông lung, Yến liền ngẩng đầu dậy nhìn anh, bàn tay ôm chặt cổ anh.

- Anh, anh suy nghĩ gì vậy?

- Không có gì! _ Anh nhìn cô rồi đáp.

- Anh nói dối!

"Đoàng" _ Tiếng sấm vang lên, chớp rạch ngang dọc bầu trời.

Anh bỗng bật người dậy rồi chạy đến bên cửa sổ. Ở tầng 26 của tòa chung cư nhìn xuống dưới đường phố kia chỉ một màu trắng xóa của màn nước cộng thêm những ánh đèn điện được bật lên.

Chi giật mình khi nghe tiếng sấm, cô sợ hãi chạy đến một quán ăn nào gần đó để trú mưa, để không cho sét đánh trúng cô, cô sợ nó lắm. Cả cơ thể cô run lên vì lạnh. Bàn tay run rẩy cầm điện thoại lên rồi nhấn một hàng số.

Đức nhắc máy lên khi thấy có người gọi.

- Alo, cô gọi tôi có việc gì?

"Đức... tôi.. Lạnh, tôi lạnh lắm!" _ Tiếng Linh Chi đứt quãng. Mặc dù tiếng mưa rất to nhưng anh có thể nghe thấy được tiếng khóc của cô, rất nhỏ.

- Nay, cô đang ở ngoài đường hả? _ Anh hỏi, chất giọng có phần tức giận.

"Tôi... ở chỗ AAA anh... anh đón tôi được không? Lạnh lắm! Hức!" _ Chi nói rồi cúp luôn máy. Cô chẳng hiểu sao bản thân mình lại gọi cho anh nữa chỉ vì cô có cảm giác tin tưởng anh, và lại bây giờ cô có mình anh là người quen biết.

Anh vò tóc rồi nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề vào. Thấy anh vội vàng, Yến liền cau mày hỏi.

- Anh đi đâu? Trời đang mưa mà!

- Chi đang ở ngoài đường, anh đi đón cô ấy! _ Anh nhìn cô rồi trả lời.

- Cô ta không có chân mà tự về sao? Anh ở lại với em! _ Cô chạy ra ôm lấy anh. Giữ chặt anh lại vì không muốn anh rời đi, cô chỉ muốn anh quan tâm, chăm sóc và lo lắng cho một mình cô thôi, những người khác thì tự đi mà lo cho thân mình.

- Không được, Chi sợ sấm sét, cô ấy sẽ không tự về trong khi trời mưa to như này! _ Anh gạt tay cô ra rồi chạy đi.

- Đức, anh là đồ đáng ghét! _ Yến phát cáu lên gào theo anh. Anh suốt ngày kêu sẽ ở lại với cô thế mà cứ hễ lúc nào ả đàn bà kia gọi, rồi khóc lóc thì anh lại chạy về. Chẳng đêm nào anh ở lại với cô cả cho dù ả đàn bà kia không gọi, lúc nào anh cũng bỏ mặc cô để trở về căn nhà ấy. Dù sao anh với Chi cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, có cần phải diễn thật như thế không?

Anh đỗ xe lại bên đường khi thấy Chi đang nằm dưới đất. Anh nhanh chóng chạy ra ngoài rồi bế cô lên xe rồi nhanh chóng trở về nhà. Anh bế cô vào trong nhà, đặt cô nằm trên giường rồi lau khô người cho cô. Lúc đầu anh định thôi thì cứ để cô như vậy ngủ nhưng sau đó anh lại thay đổi suy nghĩ bởi cứ để cô mặc đồ ướt thì chắc chắn sẽ bị cảm. Cuối cùng anh lôi trong tủ đồ của cô ra vài bộ quần áo nhưng anh chẳng biết mặc thế nào, thế là anh sang tủ quần áo của anh lấy chiếc áo sơ mi của mình ra cho cô mặc. Tự nhiên anh đỏ mặt.

Loay hoay một hồi cuối cùng anh cũng mặc đồ cho cô xong. Nhìn cô đang ngủ ngon lành anh cũng thấy an tâm, tự nhiên anh lại đỡ người ra vài giây. Tại sao anh lại đưa người con gái này về nhà, chăm sóc cho người con gái này rồi bỏ rơi người yêu của anh một mình? Đức không hiểu nổi bản thân đang làm cái quái gì nữa. Bỗng Chi quờ quờ chân tay, anh ngồi xuống và cầm lấy tay cô.

- Linh Chi, cô đúng là đồ ngốc!

Cô cũng dần tỉnh dậy nhưng vẫn còn mơ màng.

- Đức... Ôm tôi... Lạnh... _ Cô nói mớ.

Anh ngồi lên giường, ôm cô vào lòng. Anh không hiểu mình đang nghĩ gì nữa. Chỉ ôm cô như vậy thôi, ấm, ấm áp lắm. Nhìn gương mặt nhỏ của cô dụi dụi vào ngực anh, nhìn đôi môi đỏ hồng của cô mấp máy nói gì đó trông rất đẹp. Rồi tự nhiên anh lại hôn cô. Môi cô mềm và ngọt l้น khiến anh cứ hôn mãi mà không muốn dứt.

Chi tỉnh hẳn, thấy anh đang hôn mình thì cô bất ngờ lắm. Cô đẩy anh ra mặc dù cô vẫn muốn được anh hôn tiếp. Nhưng mà nhớ lại do anh say thôi thì sao, khi hết say anh sẽ lại đối xử với cô như với một người dưng.

- Anh uống rượu đúng không? Sao tôi lại mặc đồ của anh?

- Tôi uống rượu khi nào? Cô mới là người uống rượu ấy, nói lung tung không đâu... _ Anh cũng giật mình. Cô phát hiện ra anh hôn trộm cô mất rồi.

- Không say sao anh lại hôn tôi?

Im lặng một hồi anh đáp.

- Tôi không kiềm chế được... Tôi cũng không hiểu sao lại như vậy...

Tất cả lại chìm vào trong một khoảng im lặng.

Rồi anh tự nhiên cúi đầu xuống hôn cô, một nụ hôn thật sâu. Bàn tay lật ga giường lên, với lấy bản hợp đồng rồi xé đi.